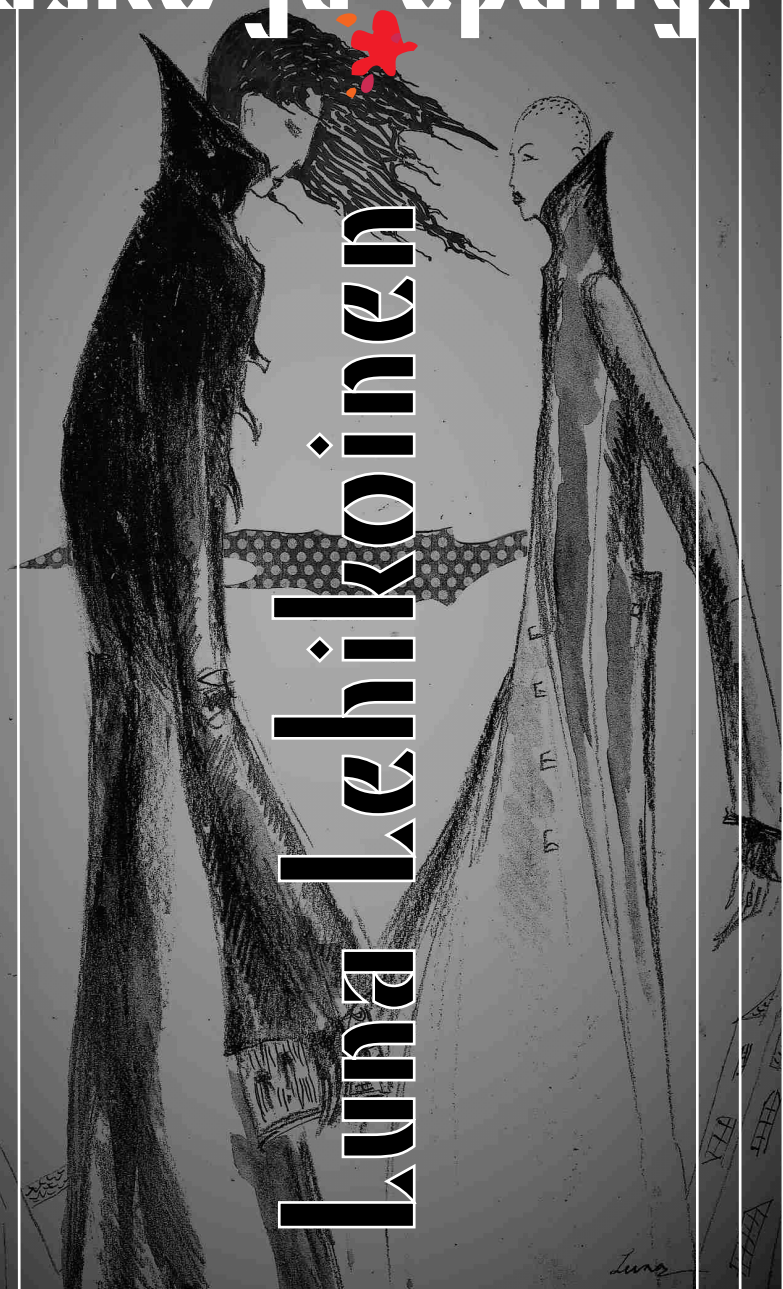
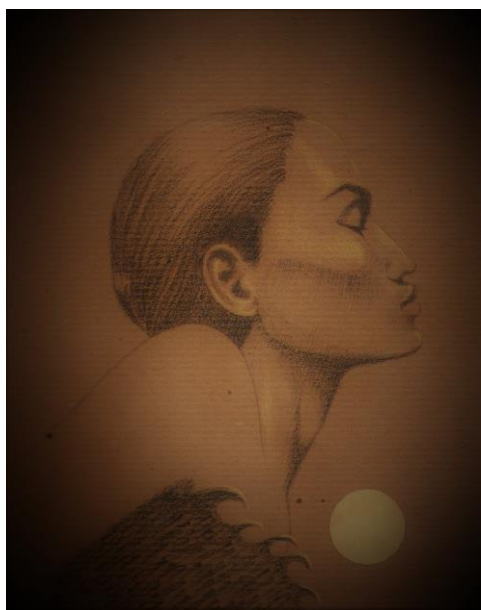

Usko ja epäily

"Ilman riskiä ei ole uskoa - mitä suurempi riski, sitä suurempi usko"

Soren Kierkegaard

Usko ja Epäily
Luna Lehtikoinen

©2019 Lehtikoinen, Luna

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789515683342

Lontoon kaupungin alla, päivän valolta piilossa, on toinen maailma – maanalainen maailma. Vuosisadan käydessä vähin erin vähiin, eräänä sen lokakuisena yönä, erään maanalaisen oven edessä seisoj mietteisiinsä vaipuneena tummiin puettu hahmo. Kainalossaan hän puristi viimeisintä Daily Telegraphin numeroa. Tukevan puisen oven takaa kuului kiivaana käytävän keskustelun ääniä. Nuori mies siirsi hupun päästään ja aukaisi lehden kuin varmistuakseen vielä jostakin. Ajatuksissaan hän jälleen kerran pysähtyi tuijottamaan etusivun otsikkoa jossa luki: "Tarina kreivi Draculasta vain myytti – kuolemattomuus kaikilta osin todistettu mahdottomaksi". Samalla, juuri kun hän oli aikeissa koputtaa ovea, se avautui.

-Hei, olet siis sinäkin lukenut uutisen? Totesi pitkänhuisseka nuori mies ovella katsoen sekä tulijaa että lehteä tiukasti. Hänen katseestaan saattoi lukea kuin lehden etusivulta, mistä huoneessa oli puhe. Muut kääntyivät nyt myös ovele päin ja mutisivat matalan tervehdyksensä.

-Kyllä vain olen, olin pudottaa silmät päästäni kun huomasin etusivun otsikon!

-Hitto. Nosverathu, mitä mieltä olet? Joku kysyi tulijalta huoneen kauimmaisesta nurkasta.

-Suoraan sanoen hämmennykseltäni en ole oikein pystynyt muodostamaan mielipidettä, Nosverathu vastasi.

-Mutta luithan koko uutisen? Tietenkin se on vain toimittajan selonteko, varsinaista tutkimusta siis on referoiden selostettu. Emme voi luottaa pelkän välikäden välittämään vaikutelmaan.

Puhui joku joukon keskeltä koettaen pitää äänensä rauhallisena.

-Mutta artikkelin lainaukset – vaikkakin lyhyet pätkät – lienevät aidot ja selontekokin noudattelee yleistä etiikkaa mitä sanomalehden uutisointiin tulee. Ette voi kiistää että se antaa melko lailla uskottavan vaikutelman, jopa minuun se teki vaikutuksen niin että tunsin oloni hetken epämukavaksi, naurahti pitkän huiskea nuorukainen teennäisen kuuloisesti.

-Niin tekee, mutta voi se silti olla vain pelkkä tilattu huijaus, ja kukapa tietää lopulta lainaustenkaan luotettavuudesta. Ad fontes toverit, ollapa alkuperäinen lähde nyt nähtävillä!

-Ad fontes tosiaan, voidaanko edes alkuperäiseen lähteeseen luottaa?

-Mutta kuinka kukaan todella voisi epäillä kunnianarvoisan ja luotettavuutta nauttivan lehden syylistyneen vääristelyyn tietoon tai edes muunnettuun totuuteen. Kaikki faktat kuitenkin näyttävät tieteellisesti perustelluilta, intti vakavan näköinen hahmo hiljaisella äänellä.

-Nii-in, jos joku meistä sattuu olemaan vakavasti tiedeuskossa on tämä tieto hänelle melkoisen yksiselitteinen.

Keskustelu maanalaisessa kellarihuoneessa poukkoili ylen kiivaana koko kolmikymmenpäisen vampyyrilauman kesken joka huoneeseen oli kokoontuneena. Näytti siltä että kukaan ei ollut jäänyt pois vaan tapaus oli saanut kaikki yhteisön jäsenet liikkeelle tuona iltana, tuona viikoittaisen tapaamisen yönä. Nosverathu oli saapunut heistä viimeisimpänä paikalle. Näytti myös siltä, että mistä todella oli kysymys, oli siitä miten suhtautua

uutiseen, uutiseen joka asetti koko heidän olemassaolonsa kyseenalaiseksi. Mikä pahinta, se yhtäkkiä oli onnistumassa vaarantamaan tärkeimmän, heidän uskonsa – sen, jonka varaan kaikki oli rakentunut. Tietenkin luonnollisesti ajatellen olisi pitänyt olla itsestään selvää että tällaiseen uutiseen, esiintyi se vaikka maan pääuutislehden etusivulla, vampyyrit olisivat suhtautuneet lähinnä olkaansa kohauttaen ja ilkkurisesti hymyillen. Juuri tämä paradoksi sai tähän saakka hiljaa olleen hahmon kovin mielteliääksi. Hän istui yksin tuolillaan hieman syrjässä muista ja seuraili tilannetta. Yhteisö joka oli kokoontuneena tähän kellarihuoneeseen koostui tarkalleen kolmestakymmenestä kolmesta vielä melko tuoreesta vampyyristä jotka paraikaa oleskelivat Lontoossa. He olivat valinneet keskuudestaan yhden johtajan, henkilön jolla oli ehdoton auktoriteetti muihin nähden. Tämä johtajavampyyri sanoi aina viimeisen sanan, luonnollisesti hän oli myös iältään vanhin. Oli vuosi 1898 ja johtaja- vampyyri Laesthath oli omien sanojensa mukaan nähnyt viidensadan vuoden aikana historiallisten aikakusien vaihtuvan. Hän oli nähnyt vallankumouksia ja sotia, nälänhätää, ruttotautia ynnä muuta inhimillistä kamppailua. Hän syntyi vampyyrinä eräässä Saksan osavaltiossa eräänä kuunvalaisemana yönä kun ensilumi leijaili yötaivaalta. Saksin maalta hän matkusti ympäri Eurooppaa päätyen oleskelemaan Ranskaan ja Pariisiin. Hän oli todistamassa omin silmin Ranskan vallankumouksia, valistusaatteen esiinmarssia ja Napoleonin nousua valtaan. Luonnollisesti, Laesthathin omatessa tällaisen elämäkokemuksen, muut Lontoon vampyyrit suuresti kunnioittivat hänen näkemyksiään, joita hän kuitenkin vain harvoin lausui ääneen. Hän itse sai erään toisen vampyyrin verta suoniinsa tuona kuutamoisena talvi-iltana ja siten hänestä tuli kuolematon, mutta sillä hinnalla että hänen oli elettävä yön varjoissa. Hän ei ollut nähnyt auringonnousua lähes viiteensataan vuoteen. Hän, Laesthath astui nyt syrjäisestä tarkkailuasemastaan esiin ja kaikkien katseet kiinnittyivät häneen kuin naulittuna. Tuli haudanhiljaista.

-Veljet ja sisaret, ymmärrän kuohuntanne, mutta samalla näen myös suunnattoman heikkouden. Vapisette pelosta, koska tuo artikkeli, omaten niin sanotun totuuden saa teidät nyt epäilemään jopa omaa itseänne, uskoanne ja vakaumustanne.

Laesthathin ääni kantoi yli koko huoneen ja siinä oli voimaa vaikka se ei ollutkaan kiivasta vaan pikemminkin rauhallisen painokasta.

-Ymmärrätekö nyt, että pelkäätte, koska pelkäätte pahinta – valhetta. Sitähän te vapisette, että olette eläneet valheessa kaikki nämä vuodet, sitä että olette antaneet pettää itseänne. Tuo artikkeli on nyt saanut teidät pois tolaltanne ja epäilemään kokemaanne, sitä mitä olette nähneet ja tunteneet.

Johtajavampyyri piti tauon seuratakseen puheensa vaikutusta kuulijakuntaan. Hän näki joukon komeasti pukeutuneita nuoria vampyyreitä. Se oli sanalla sanoen vaikuttava näky ja juuri tuona hetkenä Laesthath selkeämmin kuin koskaan tajusi miten vaikuttava se itse asiassa olikaan! Laesthath oli aikomassa jatkaa kun joku toinen ehti katkaista huoneessa vallitsevan hiljaisuuden.

-Me kaikki kunnioitamme teitä johtajavampyyri. Olettehan vanhin ja esikuvamme. Kaiken mitä olette kertoneet meille olemme totena pitäneet. Mutta, suonette nyt anteeksi nämä epäilyksen sanat: Onko ketään joka on ollut näkemässä rinnallanne nämä kaikki vaiheet ja voi todistaa ne todeksi. Itseasiassa, onko joukossamme ketään joka on ollut kanssanne pidempään kuin kymmenen vuotta Laesthath?

-Minusta meidän ei pidä epäillä sitä mihin olemme perustaneet uskomme näinkin kauan... Kuului toinen ääni, tosin hieman varovaisena ja vaimeana.

-Ajatuskin tuntuu kammottavalta...että tosiaan olisimme...minulta se saa aivan veren hyytymään. Voisimmeko puhua jostain muusta?

Ehdotti eräs vampyyrilady.

-Hitto, minusta meidän täytyy pystyä puhumaan juuri tästä arasta asiasta järkevästi ja analyttisesti. Kuului hieman kiihtynyt ääniala joukon keskeltä.

-Hyvä, minusta on oikein että uskallamme kohdata pelkomme!

Kuului vastaus.

-No senhän voimme testata kanssasi vaikka heti! Uskallatko todella kohdata pelkosi; sidomme sinut tuohon oven eteen odottamaan auringon nousua, niin eiköhän asia valkene!

Esitti pitkänhuiskea nuorukainen.

Kuului kovaäänistä metelöintiä josta ei oikein ottanut selvää kuka mitäkin mieltä asiasta oli. Näytti kuitenkin siltä että epäilijät olivat saamassa yllätteen sillä puolustavien puheenvuorojen edustajat vaivihkaa vetäytyivät huoneen takaseinää kohti selvästi vähälukuisempana. Osa joukosta katsoi yhteen heistä joka oli esittänyt puheenvuoron pelon voittamisesta uhkaavan näköisenä ja kun muutama jo oli ottamassa askeleen kohti, johtajan selkeä ele esti moisen kokeen tällä kertaa.

-Veljet ja sisaret, alkää tehkö sitä virhettä että nousette toisianne vastaan!

-Niin, alkäämme nousko toisiamme vastaan... Myötäili joku arempi.

Tuona yönä tuossa kellarihuoneessa epäily oli repimässä ennen niin yhtenäistä joukkoa hajalle. Suuri osa yhtäältä halusi kohdata totuuden, kuinka epämiellyttävä se saattoikin olla, pieni osa toisaalta näytti yhä epäilevän koko lehtiartikkelin luotettavuutta ja halusi uskoa pikemminkin itseensä. Tosiseikka oli, kuten eräs vampyyri edellä ilmoitti, että yksikään joukosta ei ollut todistamassa Laesthathin aikaisempia elämänvaiheita, eikä yksikään heistä ollut elänyt vampyyrinä kauempaa kuin kymmenen vuotta. Mutta mikä alun alkaen oli johtanut tämän erikoisen joukon tähän maanalaiseen huoneistoon, huoneistoon jossa nyt punnittiin veri uskon ja epäuskon kesken?

Oli näet niin että eräänä kohtalokkaana yönä Laesthath oli kokenut tuskaista yksinäisyyttä, niin voimakasta kaipausta jakaa jotain jonkun kaltaisensa kanssa että asialle olisi pian tehtävä jotain. Ei, hän ei voinut jakaa mitään elävien, toisin sanoen kuolevaisten kanssa, joten hänen oli löydettävä kaltaisensa sielu. Kysymys vampyyrin elossa olemisesta tai kuolleena olemisesta on vähintäänkin kiinnostava. Vampyyri näet on kuollut elämälle ja näin ollen kuollut myös kuolevaisuudelle. Vampyyriä ei oikeastaan voi sanoa sen enempää eläväksi kuin kuolleeksiakaan. Vampyyri on, mutta ei siinä mielessä kuin ihminen on. Ymmärtääkseen täysin tämän, täytyisi täysin ymmärtää ensin mitä oleminen on. Laesthathin täytyi siis luoda olento joka hänen tavallaan olisi – olisi siinä missä hänkin. Tuona yönä hän teki ratkaisevan päätöksen löytää sopivan uhrin. Tätä ajatusta hän oli tietenkin pyöritellyt päässään jo monen monituisia kertoja yksinäisen elämänsä aikana, mutta aina se oli päättynyt siihen mahdottomuuteen, että hän ei kerta kaikkiaan kyennyt tekemään samaa toiselle mitä hänelle itselleen oli tehty. Nyt hän ei kyennyt

vastustamaan enää kauempaa kiusausta. Hän pystyi tappamaan, hän pystyi luomaan – miksi ei hän toteuttaisi luovaa puoltaan? Jo jonkin aikaa hän oli seurannut uhriaan jonka oli havainnut miellyttäväksi, noin ikäisekseen nuoreksi mieheksi. Laesthath itse oli säilynyt olemukseltaan tarkasti sen ikäisenä ja sen näköisenä kuin jolloin hän oli saanut vampyyriltä kuolemattomuuden. Hänellä tosin oli suuria vaikeuksia sovittaa samaan olomuotoon elämäkokemuksensa ja ulkonäkönsä. Ihmissiässä ollessaan, hänen elämäkokemuksensa oli vielä hyvin niukka. Nyt sen sijaan hän oli nähnyt liian paljon pystyäkseen keskustelemaan kaksikymmenvuotiaan kanssa samalla tasolla. Mutta henkilö, jota hän oli seurannut, oli ikäistään kypsempi. Ainakin hän oli kokenut enemmän siihen ikään mennessä kuin keski-ikäisen saman ikäiset. Laesthath näki hänet joka ilta kadunkulmassa jota pitkin hän kulki pimeään laskeuduttua. Joka ilta hän näet lähti ruokailemaan. Yleensä ravintona oli pelkkiä rottia. Mutta verta hänen piti saada ja elävästä olennosta. Hänelle ei jäänyt suuremmin vaihtoehtoja ellei hän halunnut herättää kauhua jättämällä jälkeensä ihmisraatoja ilta illan jälkeen. Hän ei halunnut herättää kauhua eikä epäilyksiä. Hän halusi rauhaa, mutta myös kumppanin – siksi hänen oli tehtävä kova valinta: oli tapettava, mutta samalla annettava uusi elämä. Nuorukainen joka häntä kiinnosti kerjasi kadulla, hänen oli nälkä ja jano ja hän kaipasi lämpöä ja kotia. Hänen elämänsä ei näyttänyt olevan juurikaan elämisen arvoista. Juuri tällaisen uhrin Laesthath tarvitsi. Eräänä iltana hän houkutteli pojan syrjemmälle tarjoten rahaa, arvatenkin nuorukainen oletti mistä mahdollisesti oli kysymys. Hänen mielessään oli vain siepata rahat ja paeta paikalta. Sitä hän ei kuitenkaan ehtinyt tekemään kun kokeneet kädet lamauttivat ensin hänet liikuntakyvyttömäksi. Pian nuorukainen oli jo kadonnut jonnekin syvälle vampyyrin hampaiden iskiessä kaulavaltimoon. Kaikki kävi salamannopeasti, tottuneesti – kuin liikkeet olisivat olleet vaiston sanelemia. Lopuksi Laesthath laski omasta ranteestaan verta pojan huulille ja hiljalleen tämä palasi takaisin, mutta ei enää koskaan siihen elämään jossa hän oli ollut hetki sitten. Näin syntyi Nosverathu, sillä sen nimen Laesthath antoi luomukselleen. Siitä hetkestä lähtien heistä kahdesta tuli erottamattomat. He olivat toistensa parhaat ystävät ja välillä myös pahimmat vihamiehet, sillä jatkuva yhteiselo totta kai sai esiin molemmat puolet. Nosverathu sekä ihaili että joskus myös vihasi luojaansa, mutta ennen kaikkea ja kaikesta huolimatta hän syvästi piti tästä. Eikä hän voinut oikeastaan valittaa, sillä mitä oli se elämä josta hänet oli viety? Hänellä ei olisi ollut minkäänlaista toivoa elämän muuttumisesta sen paremmaksi. Orpona kukaan ei kaivannut häntä, Laesthath oli

Usko ja epäily

-erilainen vampyyrikertomus

Pienoisromaani on kertomus suurista periaatteista ja niiden mukaan elämisestä.

Vaikka se perustuukin juonelliseen muotoon, on taustalla filosofinen pohdinta joka vampyyreiden uskon ja epäilyksen kautta on käsitettävä myös yleisemmällä tasolla.

Siinä se kuitenkin poikkeaa "ylipäättään elämästä", että se kuvaa erilaista yhteisöä ja on siten kuva myös erilaisuudesta, sekä yksinäisyydestä ja yhteisöllisyydestä.

Samalla, erityisesti loppuratkaisussa, tarina kehittyy myös sisäisen ja ulkoisen olemuksen analyysiksi; rohkeudeksi tulla esiin omana itsenään.

Tekijä on toiminut pitkään kuvataideopettajana peruskoulussa ja lukioasteella. Kokemukset opinnoista muotisuunnittelun alalla sekä kuvataiteen tuntemus limittyvät sujuvasti mukaan tarinaan pitkin matkaa.

9 789515 683342